

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Gajewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2023 roku

sprawy z powództwa E. 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.

przeciwko E. S.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Oddala powództwo.

II. Przyznaje kuratorowi M. N. wynagrodzenie w kwocie 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych), które w całości wypłacić z zaliczki zapisanej pod poz. 570012752039.

Sygn. akt I C 100/22

UZASADNIENIE

(...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wytoczył powództwo przeciwko E. S. o zapłatę kwoty 6 712,40 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 21.07.2021r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona niniejszym pozwem wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu 13 października 2011 roku pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda – Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. – a pozwaną E. S. umowy o debet/limit kredytowy w rachunku osobistym o numerze (...). Pomimo precyzyjnie ustalonych warunków umowy, pozwana nie zaspokoiła wszystkich należności wynikających z powyższego stosunku zobowiązaniowego i pozostawała w opóźnieniu ze spłatą zadłużenia. Dlatego wierzyciel pierwotny wypowiedział umowę, po uprzednim zastosowaniu procedury restrukturyzacyjnej z art. 75c ustawy Prawo bankowe, wskutek czego roszczenie stało się wymagalne 27 maja 2020 roku.

Na wniosek powoda, zarządzeniem z dnia 14 grudnia 2022 roku Przewodniczący ustanowił kuratora dla nieznaną z miejsca pobytu pozwanej E. S., w osobie M. N. będącej pracownikiem Sądu Rejonowego w Piszcu.

Kurator w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda oraz zarzut nieskutecznego wypowiedzenia umowy o limit kredytowy.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 października 2011 roku pomiędzy Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W., a E. S. zawarta została umowa o kartę płatniczą, na mocy której ww. Bank wydał E. S. kartę płatniczą do posiadanego przez nią rachunku bankowego o numerze (...).

(dowód: umowa o kartę płatniczą z 13.10.2011r. k. 107-108)

W dniu 26 listopada 2015 roku pomiędzy Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W., a E. S. zawarta została w formie elektronicznej umowa o limit kredytowy w rachunku osobistym o numerze (...), prowadzonym dla E. S. przez Bank (...) S.A. na podstawie zawartej wcześniej przez te strony umowy.

Na podstawie ww. umowy, Bank (...) S.A. udostępnił E. S. środki pieniężne w kwocie 1 000 złotych, z przeznaczeniem na finansowanie bieżących potrzeb konsumpcyjnych. Umowa zawarta została na okres 12 miesięcy, z zastrzeżeniem § 7 umowy, zgodnie z którym, kredytobiorca, który wyraził zgodę na odnowienie limitu kredytowego może złożyć pisemną rezygnację z odnowienia przed upływem okresu obowiązywania udzielonego limitu.

Zgodnie z umową, Bank uprawniony został do pobierania odsetek od wykorzystanego limitu kredytowego i od zadłużenia przeterminowanego.

E. S. zobowiązała się w okresie obowiązywania limitu kredytowego do utrzymywania regularnych, miesięcznych wpływów z tytułu udokumentowanych dochodów na konto osobiste, pozwalających na obniżenie zadłużenia z tytułu limitu kredytowego.

Następnie, w drodze zawieranych w formie elektronicznej pomiędzy stronami aneksów do ww. umowy, Bank (...) S.A. zwiększał E. S. kwotę udzielonego limitu kredytowego do kwoty: 2 000 złotych, 3 000 złotych, 4 500 złotych, 7 500 złotych, 8 700 złotych i ostatecznie do kwoty 9 700 złotych.

(dowód: umowa o limit kredytowy k. 98-104; potwierdzenie zawarcia umowy o limit kredytowy k. 88-97; aneksy do umowy o limit kredytowy k. 85-87, 82-84, 79-81, 76-78, 73-75, 70-72)

Uchwałą Walnego Zgromadzenia akcjonariuszy Banku (...) S.A. z dnia 16 maja 2018 roku, zmieniono nazwę Banku na (...) Bank (...) S.A. i dokonano zmiany siedziby rejestrowej na W..

Na mocy zawartej w dniu 26 lutego 2021 roku umowy przelewu wierzytelności, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zbył na rzecz (...) i Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. przysługującą mu wierzytelność względem E. S. w łącznej wysokości 6 558,62 złotych wynikającą z umowy o limit w rachunku bankowym nr (...) zawartej w dniu 13 października 2011 roku.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem nr 2a i wypisem z KRS k. 20-69)

W związku z brakiem spłaty kwoty limitu kredytowego i powstaniem zadłużenia przeterminowanego, pismem z dnia 24 stycznia 2020 roku (...) Bank (...) S.A. wezwał E. S. do uregulowania w terminie do 14 lutego 2020 roku całego zadłużenia w łącznej wysokości 7 965,52 złotych pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(dowód: zestawienie spłat limitu kredytowego k. 219-676; pismo – wezwanie do zapłaty z 24.01.2020r. k. 109; pismo – wypowiedzenie umowy z 06.03.2020r. wraz z dowodem nadania k. 111-112)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda podlegało oddaleniu.

Na wstępie podnieść należy, iż w treści pozwu powód wskazał, iż przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu 13 października 2011 roku pomiędzy jego poprzednikiem prawnym – Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. – a pozwaną E. S. umowy o debet/limit kredytowy w rachunku osobistym o numerze (...).

Powyższą wierzytelność powód nabył w wyniku umowy przelewu wierzytelności zawartej 26 lutego 2021 roku, co wprost wynika z załącznika nr 2a do tejże umowy, znajdującego się w aktach sprawy na karcie 68.

Tymczasem przedłożona przez powoda i załączona do akt sprawy umowa zawarta w dniu 13 października 2011 roku pomiędzy jego poprzednikiem prawnym – Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. – a pozwaną, to umowa o kartę płatniczą, na mocy której ww. Bank wydał E. S. kartę płatniczą do posiadanego przez nią rachunku bankowego o numerze (...) (k. 107-108).

Jak wynika z акта sprawy, umowa o limit kredytowy w rachunku osobistym o numerze (...) pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W., a pozwaną zawarta została 26 listopada 2015 roku (umowa k. 98-104, potwierdzenie zawarcia umowy k. 88-97), a będący jej przedmiotem limit był następnie zwiększany w drodze sześciu aneksów. Na marginesie wskazać należy, iż Sąd nie jest w stanie ustalić, czy wspomniane aneksy faktycznie zostały zawarte i kiedy doszło do ich zawarcia, albowiem powód nie przedłożył podjętych przez Bank pozytywnych decyzji kredytowych, tzw. „potwierdzeń zawarcia aneksu do umowy”, z których wynikałby dzień zawarcia poszczególnych aneksów (patrz § 2 pkt 2. aneksu do umowy o limit kredytowy).

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż powód swoje żądanie wywodził z faktu postawienia całego zobowiązania w stan wymagalności w związku z wypowiedzeniem umowy kredytu łączącej go z pozwaną, a tym samym winien był wykazać, iż wypowiedzenie to było skuteczne. Okoliczność, iż pozwana faktu tego nie podważała, nie zwalniała Sądu z obowiązku przesądzenia prawidłowości wypowiedzenia wiążącej strony umowy.

Zgodnie z art. 75c ust. 1-6 ustawy Prawo bankowe, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Restrukturyzacja, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę. Bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację. Przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych.

Z uwagi na treść cytowanego wyżej przepisu uznać należy, że bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, gdy kredytobiorca popadł w opóźnienie ze spłatą kredytu. W pierwszej kolejności bank winien doręczyć kredytobiorcy wezwanie oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu, wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych), na spłatę zadłużenia. Dopiero po upływie tego terminu może złożyć wobec kredytobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy. W przypadku, gdy powyższe przesłanki nie zostały spełnione, czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.). W szczególności nie prowadzi ona do wymagalności wierzytelności banku o spłatę tej części kredytu, co do której kredytobiorca nie pozostawał w opóźnieniu. Procedura wynikająca z art. 75c ustawy nie może być przeprowadzona także po złożeniu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu. Przepis ten ma charakter bezwzględnie obowiązujący, tym samym wypowiedzenie umowy kredytu nie może być konwalidowane poprzez późniejsze działania. Wskazany przepis prawa bankowego stanowi w całości przepis semidypozytywny. Może zostać zmieniony w umowie kredytu albo osobnym porozumieniu jedynie na korzyść kredytobiorcy, na przykład przez wydłużenie terminu na złożenie wniosku w sprawie

restrukturyzacji kredytu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15.04.2019r. w sprawie V ACa 663/18, Legalis; podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w B. z 19.07.2018r. w sprawie I ACa 285/18).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, iż powód przedłożył Sądowi zaadresowane do pozwanej pismo z dnia 24.01.2020r., zatytułowane „ostateczne wezwanie do zapłaty”, wzywające do zapłaty przeterminowanego zadłużenia w terminie do 14 lutego 2020 roku pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (k. 109). Wezwanie powyższe w swojej treści nie zawierało informacji o możliwości złożenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania tegoż pisma wniosku o restrukturyzację zadłużenia na podstawie uprawnień wskazanych w art. 75c ustawy prawo bankowe (vide k. 78 akt sprawy), ponadto brak jest w aktach sprawy dowodu doręczenia powyższego pisma pozwanej.

Konsekwencją powyższego jest uznanie przez Sąd, iż powód dokonał wypowiedzenia umowy kredytu w wadliwy sposób, bez wdrożenia procedury wynikającej z przepisu art. 75c ustawy Prawo bankowe.

Podkreślić należy, że od banku jako profesjonalisty należy oczekiwać, aby działania upominawcze były zgodne z dyspozycją art. 75c prawa bankowego i tym samym poprzedzały właściwe wypowiedzenie umowy. Z samej istoty upomnienia wynika, że stanowi ono rodzaj skarcenia, napomnienia, przypomnienia, lecz nie ukarania. Sekwencja oświadczeń powodowego banku powinna być taka, że w pierwszej kolejności winien on wezwać kredytobiorcę do zapłaty, z poinformowaniem o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację, a następnie, w przypadku bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu, złożyć oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Tymczasem w rozpatrywanym przypadku, zdaniem Sądu, takiej sekwencji oświadczeń banku nie było.

Mając powyższe na uwadze, uznając roszczenie powoda za niezasadne, na podstawie powołanego przepisu Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepisy § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 3 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa.

Na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 09.03.2018r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. z 2018r. poz. 536) w zw. z § 2 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015., poz. 1800 ze zm.), Sąd przyznał kuratorowi M. N., mając na względzie rodzaj sprawy, stopień jej zawilości i nakład pracy kuratora, wynagrodzenie w kwocie 720 złotych, które nakazał w całości wypłacić z zaliczki wpłaconej przez powoda.